

ת"פ 63431/12/14 - מדינת ישראל נגד ח' ק'

בית משפט השלום בבאר שבע

31 Mai 2015

ת"פ 63431-12-14 מדינת ישראל נ' ק' (עוצר)

ת"פ 63426-12-14

לפני כבוד השופט דניאל בן טוליה
המאשימה
עיר זילברמן

נגד
הנאשמים
ע' עוז רפאל
ח' ק' (עוצר)

[פרוטוקול הושמטה]

הכרעת דין

בפתח הכרעת הדין אצין כי בהתאם להוראת סעיף 182 סיפה לחוק סדר הדין הפלילי, מצאתי לנכון להורות על זיכוי של הנאשם מעבירה איומיים.

הרקע העובדתי

נגד הנאשם הוגש כתב אישום בעבירות של איומים ותקיפת בת-זוג (2 עבירות). על פי האמור בכתב האישום, במועד הרלוונטי הנאשם והמתלוננת, הגב' פ' ק', היו נשואים זה לזו ולהם 6 ילדים. על פי המתוואר ביום 20.12.14 הגיע הנאשם לbijtom תחת השפעת אלכוהול ותקף את המתלוננת בכר שאחז אותה בצווארה באמצעות שתי ידיו וחנק אותה עד אשר חשה כי נעתקה נשמה. במעמד זה אמר הנאשם על המתלוננת בכר שאמר לה שירצח אותה (להלן: "אירוע ראשון"). על פי המתוואר בסעיף 3 לעובדות כתב האישום, ביום 27.12.14 תקף הנאשם את המתלוננת בכר שמשר בשערות ראה (להלן: "אירוע שני").

זירת המחלוקת

בתיק זה אין מחלוקת בנוגע לטיב היחסים בין הנאשם למATALONNA ולקר שבמועד הרלוונטי היו נשואים זה לזו. בצד האמור לעיל, ובמסגרת המענה לכתב האישום שנערך ביום 22.2.15 כפר הנאשם בכר שתקף את המתלוננת בשתי הפעםים וכן כפר בכר שאיים עליה.

טייעוני הצדדים

עמוד 1

© verdicts.co.il - פסק דין

1

באת כוח המאשימה בסכוםיה בע"פ הפנתה לעדותו של החוקר זיגלר אשר פירט על חקירת בנה של המתלוונת אשר נכח בחלק מאיורו האלימות. השוטר זיגלר העיד כי בעת החקירה הקטין היה לחוץ ואף החל לבוכות כאשר נשאל בנוגע לאביו. לדבריה, מדובר בהתנהגות טבעית ליד רך בשנים אשר היה עד לאלימות בין הוריו.

כמו כן, הפנתה לעדותה של המתלוונת אשר תיירה בצורה עקבית את האלימות באופן התואם להודעותיה אשר מסרה במשטרה. המתלוונת בעדותה ציינה כי הנאם משך בשערותיה מחדר השינה אל מחוץ לבית ושם חנק אותה באמצעות ידיו. בנוגע למצבה הנפשי של המתלוונת ציינה כי ניכר מהתנהלותה ומהודעותיה כי זו חששת מהנאשם. מעבר לכך, סבורה באת כוח המאשימה כי הנאם לא סיפק בעדותו הסבר המניח את הדעת מדוע המתלוונת תגש נגדו תלונות שווא. במצב דברים זה, עתרה לבקר את עדות המתלוונת על פני עצות הנאם ולהרשע את האחראי במיווחס לו.

ב"כ הנאם בסיכון ציין כי למעשה התקיק כלו בניו על עדות יחידה של המתלוונת. ביחס לאיורו הראשון העלתה מספר תהיות בנוגע להתנהלות המתלוונת. ראשית, ציין כי חרף חומרת המעשה לא נותרו למתלוונת סימנים על צווארها. כמו כן, זו לא פנתה לאיש בעניין ואף נשarra ללון יחד עם הנאם. יתרה, רק בעבר שבועיים התקשרה למשטרה וציינה כי היא פוחדת מהנאשם ואף לא ציינה דבר לעניין ניסיון החניקה כפי שפירטה בעדותה בבית המשפט. הלה סבור כי לו המתלוונת כה חששה מהנאשם לא הייתה נשארת ללון עמו, לא הייתה מתהממתה עם פניהה למשטרה וכן גם הייתה מבקשת הגנה מפני הנאם.

מעבר לכך ציין כי קיימות סתיות בין הודעותה במשטרה לבין עדותה בבית המשפט אשר לדבריו מתקעקעות את מהימנותה. בהקשר לכך הפנה לסתירה שביחס למקרי אלימות קודמים, ביחס לנוכחות הילדים, ביחס לשעת האירוע. כמו כן, ציין כי ישנו חוסר בהירות להיכן התרחש האירוע הראשון. בנוגע לאיומים- הפנה לכך שהמתלוונת לא פירטה בעדותה על האיומים אלא העלה את העניין באופן לאקוני.

ኖכח כל האמור, סבור ב"כ הנאם כי המאשימה לא עמדה בנTEL המוטל עליה להוכיח המיווחס לנאם ולמצער ציין כי עולה ספק בנוגע להתרחשות איורו האלימות.

דין והכרעה

לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים, שמעתי העדים, התרשםתי מהם באופן בלתי אמצעי, ועינתי במורים, מצאתי להרשיע את הנאם במיווחס לו בכתב האישום למעט עבירות האיומים.

הרשעתו של הנאם מבוססת בראש ובראשונה על האמון שבית המשפט נותן לעדותה של המתלוונת בבית המשפט. הדבר;br בעדות מפורטת ואوتנטית שבה פירטה המתלוונת בפרטיו פרטיים את שאירע בשני איוריו האלימות. המתלוונת דעה להדגים ביחס לכל איורו היכן זה בוצע, לרבות את תוכאותיו. זו דיאקה בדבריה, הרושם שזו הותירה בבית המשפט היה חיובי, ובית המשפט מוצא לרוחש לדבריה אמון מלא. הרשעה זו נעשית מתוך כך שבית המשפט מזהיר עצמו כי בסופם של דברים עסוקין בעדותה היחידה של המתלוונת אל מול עדותו של הנאם.

המתלוננת מתארת שני אירועים שונים שאייעדו בהפרש של שבוע ביןיהם הראשון ב- 20.12.14 והשני ביום 27.12.14 ביחס לאייעוד הרាជון המתלוננת מתארת מספר רכיבים בתיאור התקיפה וכוללים משיכת שעורת ראשה, בנווכות ילדיה הוצאה אל מחוץ לביתה ובהמשך השמת הידיים על צווארها וחניקתה בעוצמה חזקה, שלא בנווכות הילדים.

ביחס לאייעוד השני המתלוננת מצינית כי הנאשם לא תקף אותה אלא רק ניסה לחנק אותה כאשר הדבר התבטא בכך שם יד אחת על צווארها אבל לא חנק אותה בפועל. בשני המקרים הנאשם היה תחת השפעת אלכוהול.

המתלוננת הייתה עקבית בתיאור רכיבים אלו ושוכם הקונקרטיים בכל אחד מהאירועים הן באמרותיה במשטרה, הן בעדותה הראשית ובפרט בחקירתה הנגדית במסגרת הוטחו בפניה שאלות רבות הנוגעות לאותם רכיבים לעיתים בניסוח שונה ולעיתים שלא על פי סדר כרונולוגי.

בקשר לכך ניתן כי מכתב האישום עולה שימוש שמשיכת שעורתה של המתלוננת בוצעה באירוע השני ולא באירוע הרាជון. ניסוחו של כתב האישום ביחס לריכיב זה, אינו עולה בקנה עם עדותה של המתלוננת בבית המשפט בה צינה כי משיכת השיער ארעה באירוע הרាជון. ודוק, עדותה בבית המשפט ביחס למשיכת השיער אינה עומדת בסתרה לדברים שמסרה בחקירתה שכן כפי שיפורט בהמשך גם באמרותיה במשטרה צינה כל העת שימוש השיער בוצעה רק באירוע הרាជון. במצב דברים זה המדובר בטעות בניסוחו של כתב האישום. טעות זו כפי שעולה הביאה להפניית שאלות רבות על בסיס התיאור הנ"ל זה למATALוננת בנוגע לסתירות לכואיות. אפילו זה היה מצב הדברים, זו הייתה עקבית בגרסתה.

אמירותיה של המתלוננת במשטרה הוגשו לצורך הוכחת סתיות בעדותה בבית משפט. פירוט אמרותיה השונות של המתלוננת, כפי שייעשה להלן, יש בו דוקא לחזק את מהימנות דבריה ועדותה. וכך מצאו הדברים את ביטויים.

ב-ת/4 מפורטת גרסתה הראשונה של המתלוננת לפני השוטר הסיוור שהגיע לביתה בשעה 35:00: "...**היום ניסה לחנק אותה, אבל היא ברחה ממנה, לפניה שבוע הוא חנק אותה לטענתה, חניקה לא רגילה, בצורה ממש חמורה, בנוסף, מסרה כי הוא מאים עליה כי הוא ירצה אותה... יש לציין שלפני שבוע הוא משך אותה מהשיער והוציא אותה מהבית מול הילדים ולקח אותה מסביב הבית ושם חנק אותה**" (הדגשות שלי ד.ב.ט).

ס/2 זהה הודהה שנגבתה ממנה כחצי שעה לאחר מכן, ביום 27.12.14 עוד בביתה. בהודאה זו היא מצינית ביחס לאייעוד הרាជון כי: "היום הוא לא הרביז אבל לפני כן הוא כן. ש: מתי פעם אחרונה שהוא הרביז לך, ת: לפני שבוע. ש: איפה זה קרה. ת: פה בבית. ש: אז הוא גם היה שיכור. ת: כן. ש: אז איך הוא הרביז לך לבדוק. ת: נתן לי כפות וגם חנק אותו, משחו חזק... הרגשתי שאין לי אויר". (שורות 16-25). בדומה ר': .."ש: היום הוא גם חנק אותו ואני נתן לך כפות. ת: הוא ניסה לחנק אבל לא הצליח..."(עמ' 2 שורה 3). ובהמשך: ..."ש: כשהוא ניסה לחנק אותו הים ולפני שבוע כל הילדים ראו את זה? ת: הילדים שהוא משך אותו בשערות מאחוריו הבית ושם הרביז לי וחנק אותו והם לא את זה" (עמ' 2 שורה 19).

ס/3 זהה הודהה של המתלוננת שנמסרה يوم לאחר מכן ב-28.12.14, שעה שבאה לבטל את תלונתה. בהודאה זו

המתלוננת נשאלת פעם נוספת ביחס לשני האירועים. בהודאה זו המתלוננת נשאלת על האירוע הראשון: "ש': אין ח' הרביז לך לפני שבוע וחצי? ת': משך אותו בשיער. ש': בן כמה י'. ת': 10 בערך. ש': מי עוד ראה מהילדים שלך את מה שקרה ביןך לבין בעלך? ת': הבת שלי א' בת 9...."

ובהמשך: "... ש: על איזה פעם אחרונה את מדברת? ת: לפני שבוע וחצי. ש: באיזה שעה זה קרה בלילה? ת: בערך בשמונה בלילה. ש: איפה זה קרה? ת: בתוך הבית שלנו. ש: למה משך אותו בשיער? ת: היה שיכור ולא ידע מה הוא עושה... בא שיכור התחליל לקלל אותו ואז משך אותו בשיער... דברו מלוכך... שרמוטה כלבה..."

עוד ביחס האירוע השני מסרה: "ש: בדיק שישי חנק אותו, נכון? ת: תפס אותו בצוואר ואני הזרע לו את היד. ש: ביום שישי ומה ח' חנק אותו? ת: הוא לא חנק אותו, תפס אותו בצוואר ושחררתי את היד שלו. ש: הרגשת שאת נחנקת? ת: לא.".

צוין כי טענת ב"כ הנאשם שהוצגה למתלוננת לפיה לא טענה במשטרת שהילדים ראו את משיכת השיער או שעוז סותרת עצמה ביחס למקום משיכת השיער אינה מדויקת שכן כפי שפורט לעיל, הן ב-ת/4 והן ב-ס/2 המתלוננת מצינית שהילדים שלא ראו את משיכת השיער שהחלה בבית אולם לא ראו את החניקה שלא שנעשתה מחוץ לבית.

התנהלות דומה של המתלוננת אשר עומדת על גרטסה חרף שאלות מהן עולה לכואורה שסותרת את עצמה ניתן למצוא כמפורט לעיל:

ש. את אומרת פה בבית משפט שביום שהתקשרות למשטרה ח' שם לך את היד על הצוואר, נכון?

ת. אני מאשרת

ש. אז למה שהתקשרות למשטרה לא אמרת את זה?

ת. אמרתי להם

ש. אמרת?

ת. כן

ש. את זכרת שאמרת להם שהוא שותה והוא גונב טלפונים?

ת. לא

ש. את זכרת שאתה אמרת להם שהילדים מפחדים?

ת. כן

ש. בהתחלה גם לא רצית לומר את השם שלך נכון?

ת.	לא רציתי להגיד את השם כי פחדתי.
ש.	תראי יש הקלה של השיטה הזאת ואני אומר לך שאין שם שם מילה אפילו לא אחת שאת אמרת שהוא ניסה לחשוך אותו?
ת.	בגלו שפחדתי.
ש.	בגלו שפחדת?
ת.	מאשרת
ש.	לא רק בשיחת טלפון גם כשאת מוסרת עדות לשוטר אצלך בבית ביום 27.12.2014 שזה זמן מאד קצר אחרי שהתקשרת למשטרת, בא אליו שוטר הביתה. את לא אמרת לו שהוא שם לך יד על הצוואר, את אמרת בשורה 15 להודעתך, היום הוא לא הרביץ?
ת.	CBSBA השוטר?
ש.	כן?
ת.	בגלו שהייתי בפחד.

כפי שצוויל לעיל, בנגדו למה שנשאלה, המתלוונת כבר במועד שהתקשרה למשטרת צינה בפני שוטר הסיוור כפי שמספרת ב-ת/4 כי "היום ניסה לחנוק אותה אבל היא ברחה ממנה". בדומה, ב-ס/2 מצינית במפורש כי: "הוא ניסה לחנוק אבל הוא לא הצליח". לא למיותר לציין כי המתלוונת מצינית מספר רב של פעמים כי ביום שבו התקשרה למשטרת, הנאשם ניסה לחנוק אותה ובה בעת מצינית כי זה לא תקף אותה תוך אבחנה ברורה אל מול האירוע הראשון שבו חשה שזה חנק אותה באופן ממשי. אין מדובר בסתריה אלא תיאורים של דברים מפני מי שאינה משפטנית אשר לשיטתה הנחת היד על צווארה אינה תקיפה.

ראשית, להתרשמות של בית משפט אין מדובר במתלוונת מתוחכמת, הן ביחס למאפייניה והן ביחס לאופי תשובותיה. המדבר מי של마다 חמש שנים לימוד בלבד, נישאה בגיל 15 לנאשם שגילו גדול מגילה באופן משמעותי. הדבר בימי שעובר למבחן עדותה בבית המשפט הינה בת 29, ולה שישה ילדים מהנאשם.

לכל אורך אמרותיה של המתלוונת, הן בפני החוקרים והן בבית המשפט, ניכר היה שגם אמביוולנטיות לגבי עצם הגשת כתב האישום, וזה אינה מחפשת להרע עם הנאשם, לא כל שכן להגיזים ולהפליג בתיאורי האלים. הדברים נלמדים מכך שכבר בפנייתה הראשונה למועד 100 מצינו כי זו **"לא הייתה מוכנה בהתחלה להזדהות..."**, **"לא הייתה מוכנה להגיע לתחנת המשטרה"**,

דברים דומים עולים גם בהודעתה שנגבטה בביתה בשבט **** ביום 27.12.14 בשעה 01:00 לפנות בוקר, שם צינה בין היתר כי: "...הכי חשוב לי שלא יתרחק אליו מאוד חשוב לי שהוא ומשפחתו לא ידעו שפנוי למשטרה כי

אני מפחדת מזה מאוד..."

יתירה מכך, ביום שלמחרת המתלוננת מגיעה לתחנת המשטרה וمبקשת לבטל את התלונה שלה, תוך שמיינת כי: "אני מותרת לו ואני סולחת ורוצה שיחזור הביתה להיות אטנו עם הילדיים שלו". ובדומה, בסופה של אותה חקירה מצינית: "...אני מותרת לו על הכל, לא רוצה להגיש תלונה". כפי שעולה מהודעה זו, המתלוננת אינה חוזרת בה מדבריה, ואף מפרטת בbbc ובירר פירוט את מערכת היחסים ביןה לבין הנאשם.

בכך אין די, שכן ביום 4.1.15, כשבוע לאחר מכן, המתלוננת מגיעה פעם נוספת לתחנת המשטרה, שבה וחזרה על כך שאינה רוצה שבני משפחתה, אף בעלה עצמו, יידעו שהתקשרה למשטרת, וمبקשת שבית המשפט לא יגלה לנאים את מה שאמרה: "אני לא רוצה בעיות שבסוף הילדיים שלי ישארו ללא בית, אני רוצה שזה ישמר בסוד...". גם בהודעה זו נשאלת המתלוננת האם הדברים אותם מסרה נכונים, ועונה: "כן כל מה שאני אמרתי זה נכון ואני גם ביקשתי לבטל את התלונה ועל זה אני מסרתי עדות במשטרה אחרי יומיים שבعلي עזoor ובקשתי לבטל את התלונה". גם בעדottaה בבית המשפט חזרה על כך שרצה שהנאשם יצא מהכלא ויהי בסדר (עמ' 10, ש' 18).

אליה כללה מלמדים על מתלוננת שעצם הגשת התלונה כנגד בעלה קשה עליה, ואיןנה נעשית בחפש לב. המתלוננת מביעה חשש מהגשת התלונה ותוצאות מעשה זה פעם אחר פעם. חששות אלו, ואmbivalentיות זו, מצויים ביטוי גם בהגעתה פעמיים לתחנת המשטרה לביטול התלונה, אם כי תוך הדגשה שהדברים שמסרה הנםאמת לאמת והן בדיה.

גם התיאור אותו מוסרת המתלוננת בכל אחת מאמרותיה ביחס למעשי של הנאשם יש בו כדי לנסוק ממד של אמינות. המתלוננת אינה מפרישה ומגדילה בתיאורים, וחזרת פעם אחר פעם על כך שבairou הרាល שמעשי של הנאשם כוללו משיכתה בשערות ראה וחניתה, ואילו באירוע השני הדבר התמצה אך ורק בניסיון אחיזת צווארה, באופן שלא גרם לחבלות או למזכקה כפי שחשחה באירוע הרាល.

דווקא התהיה אותה העלה בא-כוח הנאשם, מדווקא דווקא לאחר האירוע השני, שחומרתו פחותה באופן משמעותי מן האירוע הרាល, בחרה להתקשר למשטרת, מלבדה על העדר מגמת הפללה. פשיטה של דברים כי לו אכן כל רצונה היה להביא לעצמו של הנאשם בכל מחיר, או אז, דווקא בגין הדבר האחרון הייתה מוסיפה פרטיהם רבים הנוגעים לאלימות שלכאורה הופעלה כלפיו, ולא היא. המתלוננת דבכה בגרסתה לפיה באירוע השני הנאשם לא תקף אותה. אפילו היה בכך כדי להעמידה בפני חקירה נוקבת הנוגעת לחוסר ה"יגיון" בהתנהלות זו.

עוד על העדר מגמת הפללה ניתן ללמוד מדבריה של המתלוננת ב-ס/3, שם, לגבי תיאור האיים שהפנה הנאשם כלפיו, מצינית כי: "אני יודעת שהוא אומר סתם הוא לא יעשה את זה". אך גם יודעת לומר במפורש כי התנהלותו הביעית נובעת מבעית השתייה שלו: "אבל בלי שתיה הוא בסדר".

כפי שעולה, שיחת הטלפון למועד 100 נעשתה בסמוך לאחר חצות, בעודה מצויה בביתה ב*****, כאשר המשטרה

מגיעה כשעה לאחר מכן, והairou עצמו מסתois בשעה 00:2 לפנות בוקר. גם נתונים אלו, על רקע ההתרשםות כי אין מדובר במטלוננט מתוחכמת, מלבדים כי הפניה בשעת לילה מאוחרת זו לא נעשתה כמניפולציה אלא מתוך חשש אמיתי אותו חשה המטלוננט עובר לחקירה למשטרה.

המטלוננט מצינית שבבני המקרים הנאשם היה שני, וכי חששות ממנה בשעה שזה שותה. בהקשר לכך, מעיין בהודעתו של הנאשם (ת/3) שנגבית כשבועיים בלבד לאחר שהמשטרה הגיעו עליו כי החוקר מצין: "**מגן'ל מרית ריח חריף של אלכוהול**". מצבו זה של הנאשם מחזק את גרסתה של המטלוננט כי הלה הגיע לביתם לאחר ששתה אלכוהול. גם אם מדובר בנסיבות המצויים בפריפריה של כתוב האישום, יש בכך כדי לחזק את מכלול גרסתה של המטלוננט.

עוד על הקושי והחשש של המטלוננט להגיש תלונה נגד בעלہ ניתן ללמידה מכך שכעבור שבוע לאחר שמסירה הודיעותיה במשטרה שבה לשם ובקשה לבטל תלונתה מאוחר: "...**אני לא רוצה שבמי משפחתי שלי או של בעלי או בעלי עצמו שידעו שאני התקשרתי למשטרה אני רוצה שבית המשפט לא יגלה לבעלי את מה שאני אמרתי במשטרת... אני לא רוצה שבסוף הילדים שלי ישארו**" (ראו ס'4, שורות 5-3).

תהייתו של ב"כ הנאשם מודיע המשיכה להציגו לאחר מכן לא הairou הראשון ולא התקשרה מיד למשטרה לאו תהיה היא. תקצר הירעה מלפרט אודוט תסמונת "האישה המוכה" וכן מפירוט כל אותן שירותים אם לא מאות תיקים שmagim לפתחו של בית משפט בדבר שבוגרה בהן ניתן לראות התנהלות דומה של קרבן אשר בוחר לחיות עם המקربן חרף אלימות קשה, פיזית ומילולית, המופנית כלפיו. רבות הסיבות לכך, בכלל החשש לפירוק התא המשפטי, תלות פיזית ונפשית, חשש מתגובה בן-הזוג או הסטיגמה החברתית. כך הם פנוי הדברים בתיק שבפנינו בו המטלוננט מצינית במפואר את החששות שלו מעצם הגשת התלונה ותוכאותיה.

כך גם לא מצאתי ממש בטענה הנוגעת לסתירות לכואורה בגרסתה של המטלוננט ביחס למספר הפעמים בהן נהג הנאשם כלפיה באלים. ראשית, כפי שצוו לעיל המטלוננט אינה עורכת את האבחנה בין מה שנחשב כתקיפה מבחינה משפטית לבין תקיפה כפי שהדבר נתפס בעיניו הדיבוט או מנקודת ראותה הסובייקטיבית. יתרה מכך, מתוך הודיעותה של המטלוננט ותשובות הנימנות באופן שוטף ניתן ללמידה השאלה שחלקן נועד בכך שזו אינה דוברת את השפה העברית.

מעבר לכל שפורט לעיל, הרי עסוקין במטלוננט שכאמור מצינית את שמות ילדיה שהיא נוכחים באirou הראשון, ואף מתירה את חקיינותו של בנה י'. לא למיותר לציין כי על-פי מבחני היגיון ושכל ישר, המטלוננט, שכפי שעולה מאמרותיה רוצה מאד בטובות ילדיה (ואף מצדיקה חזרתה מטלוננטה בין היתר בשל כך), לא מחשוף את ילדיה לחקירה משטרתית על כל המשתמש מכך אך על מנת ליצור עלייה שקרית רבת עדים. בעניין אחרון זה, כפי שנלמד מ-ס/1, המטלוננט הייתה יחד עם בנה בחדר החקיירות, אולם בסופם של דברים, י', בנה של המטלוננט שהינו בן 10, החל לבכות במהלך החקירה, ובעקבות מצבו הנפשי הופסקה חקירה זו (ס/1, ש' 41 - 42). בשעה שגבית הודיעותם של י' הופסקה אין בהודעה זו כדי להעלות או להוריד ביחס לעוצמת הראיות הקיימות בעניינו של הנאשם.

כל המתואר לעיל הביאני להעדייף את גרסתה של המתלוונת על פני זו של הנאשם, גם שזו הייתה עקבית ולפיה לא היו דברים מעולם (הן ביחס לשני האירועים המפורטים בכתב האישום ובכלל). עדותו של הנאשם בנוגע למינויו לו הייתה מצומצמת, תוך מיעוט במסירת פרטיהם הנוגעים להתרחשויות המפורטות בכתב האישום. לא היה לנימוק הסבר מinine את הדעת מדוע אשתו, לה הוא נשוי לדבריו מעל 20 שנה, אם לששת ימים, תחולון נגדו ואף תעיד על כך בבית המשפט. הנאשם לא מכחיש ששתה באותו ערב. לדבריו, יתכן כי אולי בגלל שבאותו לילה שתה. הנאשם ב-ת/3 מצין כי שותה אלכוהול "פעם ב...", ומנגד, כאשר מתייחס בו כי יש בכך להוות הפרה של צו הפיקוח שלו, מצמצם את הרגלי הצריכה שלו לכדי אירוע יחיד בו שתה בירה, במועד שבו המשטרה הגיעה. למעט הנאשם, לא התייצב אף עד הגנה נוספת.

זכותו של הנאשם מעבירות האiomים:

בעודותה בבית המשפט, מצינית המתלוונת כי ביום שהתקשרה לממשטרה הנאשם לא הרבץ לה ולא חנק אותה אלא "רק אים עליי". מעבר לאמירה זו, עליה חוזרת פעמי נספח (עמ' 17, ש' 6 - 9), המתלוונת לא פירטה מהם אולם איוםים ואף לא התבקשה לעשות כן. על תכנם של האiomים ניתן ללמוד מהודעותיה של המתלוונת, כפי שהוצעו מטעם ההגנה. ודוק, גם אם ההגנה היא זו שביקשה להגיש את אותן הודעות, המאשימה אינה יכולה להיבנות מהן כראיה לאמתות תוכנן. הגשתן של ההודעות יכולה לשמש את מי מהצדדים ללמד על קורנות או מנגד חוסר עקבות, כל צד כפי ראות עיניו. בהעדר פירוט על היסודות העובדיים של אותן אiomים מצאת זכותו של הנאשם מעבירה זו.

סוף דבר, לאור האמור לעיל הנני להרשיע הנאשם בשתי עבירות של תקיפת סתם של בת-זוג, ולזכותו מעבירות אiomים.

ניתנה והודעה היום י"ג סיון תשע"ה, 31/05/2015 במעמד הנוכחים.

דניאל בן טולילה , שופט

[פרוטוקול הושמטה]

החלטה

דוחה לטיעונים לעונש ליום 08.06.15 בשעה 10:00.

ה הנאשם יובא באמצעות שב"ס.

**ניתנה והודעה היום י"ג סיון תשע"ה,
31/05/2015 במעמד הנוכחים.
דניאל בן טולילה , שופט**

